

15 — Cilindar

Čujem njihove korake. Uskoro, biće ih mnogo više. Skrovište koje sam našao u ruševinama neće me još dugo služiti.

Koplje sam izgubio iznad klanca, moj nož ostao je zaglavljn između rebara hodača koji me je zamalo dohvatio.

Čak i da imam oružje, to ništa ne bi promenilo. Čopor će uskoro preplaviti ruševine.

— Ja sam lovac, ratnik, muškarac plemena Ptica – šapućem sebi. – Neću umreti kao pas u rupi.

Zavlačim se dublje u ruševine. U potpunom mraku, kopam i opipavam. Pod prstima nalazim samo sitno kamenje i prašinu. Napolju, zavijanje postaje glasnije. Čopor je pronašao moj miris.

Dodirujem nešto glatko. Polako, prelazim prstima preko predmeta. U pitanju je cilindar, dugačak kao moja podlaktica. Podižem ga i proveravam težinu u ruci. Deluje čvrsto. Ukoliko budem imao sreće, smrskaću jednom hodaču lobanju i povesti ga sa sobom u sledeći svet.

Dovlačim se do ulaza, srce mi sumanuto kuca. Mogu da namirišem ogavni zadah čopora.

Jedan trenutak sam neodlučan, mislim na ženu, lica moje dece i sve što ću izgubiti.

— Ptice! – urlam i izlećem iz skrovišta.

Najbliži hodač se okreće ka meni. Tek sada vidim da je predmet koji držim sasvim crn i savršeno pravilan, očigledno napravljen u starom svetu. Hodač se izmiče. Ostatak čopora me okružuje, a ja mašem cilindrom i uzvikujem ratne pokliče.

Hodači, međutim, ne napadaju. Vidim da njihove oči prate moju ruku. Vračevi govore da su hodači nekada davno bili ljudi, ali ja u to nikada nisam verovao. Skačem ka odraslom mužjaku. I on se munjevito povlači. Brzo se okrećem, očekujući da je drugi hodač već iza mojih leđa. Nema nikoga, samo oči koje prate. Podižem cilindar iznad glave.

— Ptice! Ptice!

Deluje mi kao da su oči celog čopora prestravljene i zakucane za moju šaku. Plaše se!

Jurišam ka centru čopora, ispružene ruke, i gledam kako hodači bezglavo beže u noć.

Posmatram cilindar u ruci. Čini mi se da je topao na dodir.

Smejem se, ljubim predmet koji mi je spasao život.

*

— Nemoj nas ostaviti – kaže mi sin kroz suze.

Porodica stoji iznad mene, a virač baja pesmu izlečenja. Znam da neće uspeti da me spase. Od kako sam se vratio iz divljine, nisam prestao da povraćam krv. Kosa mi je otpala, krvarim iz svakog otvora na telu.

Ipak, ne plašim se. Znam da će moja porodica i moje pleme biti bezbedno – čim sam se vratio, zakopao sam magičan cilindar pored totema Ptica u središtu sela.

Čuvaće ih, kao što je sačuvao mene.